

Základní škola Vodičkova,
příspěvková organizace,8.C

Scénář k rozhlasové reportáži

Jana Dominika Růžena Bohušová je lékařkou a členkou řeholního řádu dominikánek. Pracuje v Arcibiskupském paláci v Praze u pana kardinála Dominika Duky. Na své dětství vzpomíná s láskou.

„Rodiče jsem měla velice hodný a starostlivý, protože jsem se narodila do 50.let, a to nebyla jednoduchá doba. To jsem pochopila až později, ale oni mi vytvořili nebo nám se snažili vytvořit svět tak, abychom mohli normálně žít, abychom neměli nějaký újmy, a tak já na své dětství musím vzpomínat jako na takový rajský období“

Rodiče Dominiky do kostela nikdy nechodili, cestu k víře si našla ve 14 letech sama. Život jí totiž změnila pouť do Čenstochové. V kostele právě probíhala mše svatá.

„Já jsem tam byla uprostřed a oni všichni ty lidi klečeli a já jsem tam stála jako tvrdý y. Nevěděla jsem, co se děje a oni byli všichni otočení na druhou stranu. Tam je boční kaple, takže tam byli otočení k Panně Marii, a tak jsem se otočila s ní k Panně Marii a prožila jsem tam velmi silnou chvíli, která mi zůstala. A to jsou takové těžko popsatelné momenty, kdy se člověk setkává s mysteriem, který nám Pán Bůh posílá“

Po studiu lékařské fakulty Univerzity Karlovy pracovala jako dětská lékařka a zároveň hledala své místo v řeholním řádu. Slib skládala tajně v Plzni v srpnu 1988.

„Rodiče věděli, že se chovám nějak podivuhodně. Tatínek viděl, že něco šiju, a tak na mě uhodil a říkal: Co to šiješ? Co to je? To je klášterní kostým? A tak jsem musela s pravdou ven, že jo. Ty máš taky takovej? A já jsem řikala? Ještě ne“

V roce 2011 se starala o nemocného prezidenta Václava Havla.

„On sám měl ten svůj způsob modlení a teďka mi říkal: Teď se budu modlit. A to znamenalo, že mám vyklidit prostor, to, že tam nemám uklízet a tak“

Byl ve velmi těžkém stavu, proto jeho žena oslovila dominikána bratra Ronalda, jestli neví o někom, kdo by mohl pana prezidenta opatrovat.

„Musím říct, že to bylo hrozně hezký, jak se pomaličku jako kuřátko, když se takhle probere. Já si potrpím na prostírání, to vám asi neušlo, tak jsem si vymyslela - přinesu na táčku takový utkaný ubrousek, z arcibiskupství jsem ho vzala s sebou, takový tmavomodrý s bílým a červeným proužkem, to jsem utkala sama na svém tkalcovském stavu. A věděla jsem, že mu ty barvy asi budou

ladit. Bylo to červeno-modro-bílý, a tak jsem na tento ubrousek dala kobaltový nádobí, který tam bylo u nich a stříbrný příbory žejzo a tyhle ty dobý věci a pan prezident si sednul a jedl očima a říkal: „jé, to je pěkný“

Životním krédem ctihodné sestry je pravda a pokora. Setkání s ní si velmi vážíme.

